stavbu nemůže býti vyvlastněn pozemek druhu v pořadí předcházející, tedy byl-li pro přístavbu navržen k vyvlastnění pozemek soukromý, teprve, když pro novostavbu rozšířené veř. budovy, zde školy, nemohou býti získány ani pozemek státní, ani půda neplodná, ani půda zabraná, nebo půda veř. fondů, ani pozemek obecní. Touto námitkou vytýká tedy stížnost, že byl nař. rozhodnutím porušen předpis § 3 odst. 2 (event. 3) zákona č. 35/1923 o pořadí, v kterém jest pozemky vyvlastňovati. Ve svém rekursu z 5. prosince 1923 uvedl st-l námitku podobnou tím, že »proti justamentu, že musí býti zahrada děkanská za každou cenu vyvlastněna, se odvolal na zákon, který chce vyvlastňovati především půdu neplodnou (§ 3 odst. 2) a ne půdu v nejvyšší míře kultivovanou«.

Nss vyslovil již v nálezu Boh. 2648 adm. právní názor, že vyvlastnění pozemku za účelem přístavby může býti povoleno teprve, když pro novostavbu vyhovující zvětšené potřebě, která přístavbou má býti hrazena, nelze získati vhodného pozemku předcházejícího v pořadí § 3 zák. o stav. ruchu pozemku, jehož vyvlastnění pro přístavbu jest navrženo. Právní názor ten byl sice v cit. nálezu vysloven podle právního stavu utvořeného zákonem o stav. ruchu z 27. ledna 1922 č. 45 Sb.; poněvadž však také zákon č. 35/1923 v § 3 nařizuje určité pořadí (třeba částečně jinak stanovené, než jak tomu bylo podle zák. č. 45/22), v jakém jest pozemky vyvlastňovati a poněvadž ani zákon č. 35/23 nemá zvláštních odchylných předpisů pro vyvlastnění pozemků k účelům přístavby, možno právní názor ten aplikovati též za platnosti zákona č. 35/1923.

Uvedená námitka st-lova rekursu mohla tedy — stejně jako obdobná námitka nynější stížnosti — míti podstatný význam pro posouzení zákonitosti nař. vyvlastňovacího nálezu. Nicméně nař. rozhodnutí ve svých důvodech právě na tuto námitku rekursu nijak nereagovalo; buďto tedy ponechal žal. úřad nař. rozhodnutím námitku tu vůbec nepovšimnutu, anebo, chtěl-li zamítaje celý rekurs st-lův zamítnouti i t u t o námitku, pak postrádá nař. rozhodnutí v příčině této námitky jak po stránce právní tak i skutkové jakéhokoliv odůvodnění. Tím je pak vzhledem k předpisu §§ 5 a 6 zák. o ss také nss-u znemožněno, aby o shora uvedené námitce stížnosti rozhodoval, když právě není zřejmo, jaké stanovisko zaujal žal. úřad k námitce té v rekursu obsažené resp. z jakých úvah právních a na základě jakých okolností skutkových námitku tu důvodnou neuznal.

## Č. 5619.

**S t á t n í z a m ě s t n a n c i. — Č e t n i c t v o. — Ř í z e n í p ř e d n s s-e m: * Drahotní přídavek na dítě překročivší 18. rok věku, vzniklý před 1. lednem 1923, lze po tomto dni žádati jen, když dítě jest duševně nebo tělesně choré a následkem toho k výdělku úplně neschopné. Otázka ta jest otázkou skutkovou, přezkoumatelnou jen v mezích § 6 zák. o ss.**

(Nález ze dne 30. dubna 1926 č. 8993).

V ě c: Jindřich R. v K. proti ministerstvu vnitra stran drahotního přídavku na dceru.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

Důvody: St-li, vrchnímu četnickému strážmistru v. v., byl drah. přídavek, který pobíral na dceru Annu, 10. dubna 1904 narozenou, koncem dubna 1923 zastaven. Žádosti za další výplatu tohoto přídavku, opřené o průkaz, že dceři byla roku 1919 levá horní končetina odňata, že proto nemá výdělku a jest výdělku neschopna, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno, ježto není tu předpokladů uvedených v odst. 2 a 3 nař. min. fin. z 28. července 1921.

Stížnost naříká rozhodnutí to pro nezákonnost a tvrdí, že pro drah. přídavky rozhodna jsou ustanovení zákona z 3. března 1921 č. 99 § 2 odst. 1 a 2. Tato ustanovení byla změněna § 6 zákona č. 394/22. V tomto případě jde o dítě, kterému jedna horní končetina musela býti odňata, které dle posudku úředního lékaře jest pokládati za neschopné k výdělku, které tedy nelze míti za zaopatřené. Cit. ustanovení nařízení min. fin. z 28. července 1921 nelze proto upotřebiti také z důvodu, že pozdějším zákonem č. 394/22 pozbyla platnosti.

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Vzhledem k tomu, že jde o nárok na drah. přídavek za dobu po 1. lednu 1923 a že dle § 21 zákona z 20. prosince 1922 č. 394 Sb. veškerá posavadní ustanovení, odporující tomuto zákonu, dnem 1. ledna 1923 pozbývají platnosti, lze nárok uplatněný posouditi jen dle právě uvedeného zákona. Dle § 6 odst. I. zákona č. 394/22 přísluší drah. přídavek, vzniklý před 1. lednem 1923, na to které dítě jen, pokud nepřekročilo 18. roku věku, po této době pouze na dítě duševně či tělesně choré a proto výdělečně neschopné. Zákon předpokládá tu úplnou neschopnost.

Zdali tento předpoklad jest dán, jest otázkou skutkovou, kterou úřad si musí zodpověděti, hodnotě veškeré okolnosti daného případu. Nss nemůže tento závěr úřadu přezkoumati věcně, nýbrž pouze v tom směru, vyšetřil-li úřad veškeré okolnosti případu a je-li závěr ze zjištěných skutečností učiněný logicky možným. Vyšetřeno bylo, že přes 18 roků stará dcera st-le nemá levou horní končetinu a že není výdělečně činná, nebylo však vyšetřeno ani tvrzeno, že dcera ta jest ještě jinak chorá, anebo že nemůže také pravé končetiny horní ku práci užíti. Když na tomto základě úřad dospěl k závěru, že tato dcera není úplně k výdělku neschopná, měl k tomu dostatečný podklad a nelze závěr tento shledati vadným. Pak není tu úplné neschopnosti k výdělku, kterou zákon předpokládá, aby na to které dítě ještě po 18. roce mohl drah. přídavek býti vyplácen.

## Č. 5620.

**Státní zaměstnanci: I. Jaký je rozdíl mezi bytem služebním a bytem naturálním? — II. Je s bytem služebním spojen též bezplatný otop, osvětlování a pod?**

(Nález ze dne 30. dubna 1926 č. 9166).

Věc: Dr. Bedřich W. v B. proti ministerstvu školství a národní osvěty (odb. r. Dr. Jiří Havelka) o bezplatné vytápění a osvětlování úředního bytu a užívání vody v něm.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.